

Podzimní poprvé, aneb jak jsme si to užili i my začátečníci.

Že na Podzimní půjdeme, bylo rozhodnuto prakticky v okamžiku, kdy nám Martin oznámil, že organizovat jednu šifrovačku ročně je příliš málo. Přihlásila jsem provizorní tým Vrabčáci, který se nejprve skládal jen ze stávajících členů a z potenciálního člena Martinovy rodiny. Nakonec jsme přibrali kamarády Iva a Žábu a vyrazili.

Startovní šifra – super. Spontánně jsme si rozdělili jednotlivé úkoly. Trochu jsme podcenili orienták, protože jsme až po delším čase zjistili, že je lepší tuto aktivitu absolvovat nejméně ve dvou pro možnost kontroly a korekcí. A i přes pomalejší vykreslení sovičky jsme nakonec za všech pět úkolů získali barevnou placku dřívě, než byla k mání „zadarmo“. Takže naše spokojenost. Vyluštění prvního hesla pak bylo během chvilky a už jsme se vydali na druhé stanoviště. Při každém přesunu si pro jistotu postup kreslíme do mapy a nezávisle paralelně do pomocné tabulky, abychom neprovedli zbytečnou chybu.

První tři šifry – Óčka, Symboly a Houby – se nám daří velmi pěkně a rychle. Z mého pohledu někdy až příliš rychle - na morseovce prakticky vidím jen zadání a Jirka již hlásí výsledek. U Harryho Pottera se blýskne naše odbornice na tuto problematiku Miruška a houbičky kolektivně určíme a míříme dál. Vůbec nám nevadí, že i ostatní týmy jsou na tom stejně rychle a naše sebevědomí je na přiměřené euforii = díky Martine, že jsi dal šanci i nám začátečníkům.

Ale pátá šifra si vybírá daň naší nováčkovské nezkušenosti. Marně si lámeme hlavu s barevnými šipkami, žádný nápad nikam nevede. Ani nápovědu si zbytečně dlouho nebereme, což zamrzí. Alespoň že je krásně sluníčko, výhledy na Prahu. „To snad není možné, že jsme si nevzpomněli na placky!“ – ozve se, když nám první nápověda prozradí použití startovacích placek. Jak jednoduché! Tak rychle dál. Rázem jsme se propadli na konec druhé třetiny startovního pole a více méně se zde budeme držet až do konce hry.

Šifra matematická = nedaří se. Nejvíce nás plete symbol mimozemšťana uprostřed papíru. Že je tam každé písmenko právě jednou si všimneme okamžitě. Ale stále nevíme co s tím. Ani první nápověda nepomáhá. Jirka zkouší písmenka spojit jen tak od ruky těsně před tím, než si bereme druhou nápovědu. Mirča zkušeným okem hodnotí, že z toho nic neleze. Po druhé nápovědě znovu zkusíme písmenka pospojovat (podle pravítka), tentokrát úspěšně.

Olympijská šifra – to by pro naše týmové sportovkyně měla být brnkačka. Zabíráme si místečko po právě balícím týmu, který nám říká: „Tady je to do deseti minut“. Ovšem naše situace je jiná - jsme zaseklí a nic. Nakonec ze zoufalství Ivo řekne: „Zkusme placky“ – a ejhle, šifra je vyřešená. Žába v euforii málem Iva radostí rozmačká a jde se dál. Rozhodně nám to trvalo trochu víc než slibovaných deset minut. Kolektivně se zapřísaháme, že napotřetí si již určitě na placky vzpomeneme dřívě.

Zato následující šifra Obrázky je ukázkou týmového ducha. Brzy nás napadá správné řešení i aplikování semaforu. Pro některé týmy prý triviální, ale nám se šifra líbí. A tak míříme z vyhlídkové hřebenové trasy dolů do údolí. Další dvě šifry jdou samy jako po másle (opět využití startovacích placek a u jezírka vlajková abeceda), pod železničním mostem si pomáháme první nápovědou, ze které Žába hned aplikuje správně polský kříž a můžeme pokračovat.

Hurá, zase vzhůru nad údolí, pomalu se smráká. Když už se nám nedaří rychlá řešení šifer, alespoň máme rychlé přesuny – několik týmů necháváme funět v kopci za sebou a hbitě vybíháme pro super

šifru Nebe-pekle-ráj. Bohužel skončíme s vystřiženým čtvercem v ruce a postupně propadáme v kreativité (Jak ho tedy máme zmačkat? Ani papírový jeřáb ze startu nepomohl,...), když nikoho nenapadne na internetu ověřit název citované písničky – ach jo, zase jedna zbytečná nápověda. Já v duchu i nahlas vyslovuji obdiv: „Jak to ten Martin mohl takto vymyslet? – moc pěkné“.

Už za tmy se řítíme na další stanoviště. Že jdeme dobře nám prozrazují „usazené bludičky“ v lese a na loučce kolem zadání šifry. Je to super, úplně romantické. Nejdříve jsme bezradní a tak se ozve: „Co ty placky ze startu?“. Ale ne, tentokrát nás nezachrání, musíme na to jinak. Docela brzy se utvrzujeme v tom, že textové úlohy nám jdou asi lépe: „Ty věty jsou ale nějaké kostrbaté“ - Miruška si brzy všimá stejného počtu slov ve větách a Žába navrhuje využít pády v ovoci -> no super, víme kam jít.

Další šifru u kostela dáváme celkem rychle pomocí počítačové klávesnice. A poté už jsme na našem propadáku, piškvorkách. V cíli zjišťujeme, že se tato šifra líbila týmům nejvíce. Ale na nás je asi moc těžká, protože je to naše první (a zároveň poslední) absolutka. Škoda.

Bludiště s výsledkami nás pobaví, když házíme do éteru některé nápady řešení či dalších výsledků, které si kreativně vymýšlíme, ale zato příliš nezdrží.

A tak hurá k závěru hry. Ježeček s pomerančem – to dáváme hned. Brail byl také prakticky prvním nápadem, bohužel se nepovedl na pomeranč aplikovat. Pak přišel zásek přes hodinu a stále nic. Ještě že máme dost času. První nápověda je jen k naštvání, když nám řekne, co víme, takže ihned následuje druhá nápověda. Raději ani nečítám naše minuty navíc. Abychom stihli vlastně přijít ještě v neděli a neprotáhli to do pondělí ☺. Rozpůlený Brail zkusíme snad ve všech variantách, ale stále nic. Až nakonec správné řešení dá dohromady Žába.

A tak pádíme do Sokolovny. Hravě dáváme poslední šifru (botanika není! naší slabinou a strom morseovky zase pozná Mirča) a můžeme si užít teplý čaj.

A závěr? Maximální spokojenost všech pěti členů týmu. Hra se nám líbila, super jsme si ji užili. Před Martinem smekáme a děkujeme mu. Trasa super (i když hodně přidalo i krásné počasí), šifry jakbysmet. Bezva, že Martin dodržel svoji původní představu, že se jedná o hru určenou pro méně zkušené hráče. Sice mi prorokoval, že skončíme někde na desáté šifře, ale zaprvé to bylo asi lehčí než původně myslel a zadruhé náš tým si na začátečníky vedl výborně. Díky za hru!

Za tým Vrabčáci

Ivča & Mirča